

[Steen Folke]

synes ikke bedre om SS-20 raketter end om Pershing-raketter. Vi mener selvsagt, at der fra Danmark må lyde et rungende nej til produktion og udstationering i Vesteuropa af de 464 krydsermissiler og de 108 Pershing II-raketter.

Krydsermissilet er et meget avanceret atomvåben med vistnok en sprængkraft på 10 gange Hiroshimabombens og en rækkevidde fra Vesttyskland og langt ind i Sovjetunionen. Det er lavtgående, vanskeligt at spore og uhyre træfsikkert. Samtidig har det den dødsensfarlige egenskab, at det er så lille, 5 m langt, at det kan skjules overalt og derfor er komplet umuligt at holde kontrol med.

En eventuel beslutning på NATO-mødet i december om produktion og senere udstationering af krydsermissiler vil ikke indebære nogen overtrædelse af eksisterende aftaler. Ganske vist indeholder SALT II et protokolat, hvori det hedder, at deployering af krydsermissiler kun må ske med missiler, der har en maksimal rækkevidde på 600 km, men det er så bekvemt, at dette protokolat udløber med udgangen af 1981, altså før der kan blive tale om en udstationering af langt-rækkende krydsermissiler i Vesteuropa. Keine Hexerei – nur Behändigkeit.

SALT II-aftalen kan i det hele taget slet ikke bære den stærke opreklamering i både Øst og Vest, ja, den kan måske være med til at udbrede en falsk tryghed. SALT II er jo ikke en aftale om nedrustning, men om reguleret oprustning.

SALT II harmonerer i øvrigt fint med NATOs omlæggelse af atomstrategien. Når USA lægger så stor vægt på, at beslutningen om de 572 atomraketter skal træffes nu, så er det, fordi den er et led i NATOs nye atomstrategi. Den gamle strategi var baseret på massiv gengældelse, det totale ragnarok. Den nye strategi skal gøre det muligt at føre en mere begrænset atomkrig alene i Europa. Communiquéet fra mødet den 14. november i NPG, NATOs atomplanlægningsgruppe, giver et godt eksempel på den sindssyge militære logik, der ligger bag omlægningen i strategi og beslutningen om de nye raketter:

»Forøgelsen af NATOs langtrækkende TNF« – det vil sige mellemdistanceraketterne – »vil lukke et hul på eskaleringens vej og medføre bedre muligheder for beherskede og kontrollerede reaktioner.«

Det, som NATOs forsvarsministre her omtaler som beherskede og kontrollerede reaktioner, er affyring af, skal vi bare sige et par dusin krydsermissiler, hver med en sprængkraft på 10 gange Hiroshimabombens. Ja, man kan naturligvis også tænke sig, at NATO-generalerne virkelig behersker sig og nøjes med at affyre et enkelt krydsermissil mod f. eks. Moskva for at vise russerne, at det er alvor.

Jeg vil gerne tilføje, at jeg trods alt tror, at risikoen for, at dette våben og andre uhyrlige atomvåben i Øst og Vest skal blive affyret efter en velovervejede beslutningsproces, er minimal. Derimod kan man ikke se bort fra risikoen for, at de bliver udløst ved en menneskelig eller teknisk fejl. Hele systemet kontrolleres ved kompliceret elektronisk datastyring, og afgørende beslutninger i en indbildt eller virkelig krisituation skal tages inden for få minutter.

I den forbindelse vil jeg gerne henvise til det uheld, eller hvad det nu var, i USAs atomvarslingsystem, der øjensynlig skete den 9. november. Ifølge The Observer fra den 11. november viste varslingsystemet, at en sovjetisk atomraket var på vej mod USA, og det varede seks minutter, før det blev klart, at der var tale om en fejl. Det lyder måske ikke af ret meget, men der er ikke lang betænkningstid. I løbet af de seks minutter blev en del krigsfly da også sendt på vingerne, men Pentagon beroligede bagefter med, at man ikke var ved at affyre atomraketterne.

Jeg har for en uge siden i et spørgsmål bedt forsvarsministeren om en redegørelse for hele forløbet med henblik på debatten i dag. Den er desværre ikke kommet, og jeg vil gerne spørge forsvarsministeren, hvornår den kan forventes.

Den sikreste virkning af en beslutning om de 572 atomraketter er, at Sovjetunionen vil svare igen, bl. a. med en mangedobling af det foreløbig ret beskedne antal SS-20 raketter.

I et propagandafremstød har Bresjnev noget overraskende svaret med et tilbud om at reducere antallet af sovjetiske tropper og kampvogne i DDR med henholdsvis 20.000 og 1.000. De borgerlige partier og de borgerlige aviser hævder, at det er dette snedige udspil, som har forkludret NATOs beslutningsproces vedrørende de nye raketter. Så